

Bidrag af Kommunekasserne til dette Bjemed. Jeg tror, at Kommunerne ville komme til at bære deres Del af den offentlige Sygepleje allerede gennem Fattigloven og gennem de frivillige Bidrag, som jo allerede Erfaringen har vist, at Kommunerne hde Sygekasserne paa de forskellige Steder. Jeg vilde derfor anse det for at være et meget berettiget Hensyn til tage, at man kombinerede disse to Betragtninger med hinanden, Sygekasser med Selbsthjælp og Hensynet til Kommunen, saaledes, at der aabnedes ved den ny Sygekasselov Udgang til, at Kommunen kunde træffe Overenskomster med de i Kommunen tilstedeværende Sygekasser om de Vedtægter, der skulde gælde for en saadan Kasse, at altsaa en stor Del af Detailbestemmelserne i Loven kunde overlades til saadanne Vedtægter. Kommunen vilde der kunne stille sine Betingelser og sige: Efter de og de Regler vilde vi hde det og det Bidrag, den og den Grænse vilde vi sætte for det offentlige Udbytte af fri Lægehjælp i Henshold til Fattigloven, og paa Basis af denne Overenskomst med Kommunens Sygekasser vilde saa Vedtægterne kunne bygges. Det var jo muligt, at der var Kommuner og Sygekasser, der bleve enige om at lade Fattiglovens Bestemmelser om fri Lægehjælp blive gældende for samtlige saadanne Sygekassers Medlemmer. Det vilde jo som Regel blive den Grænse, som sættes her i Lovforslagets § 4 med Hensyn til, hvem der overhovedet kan blive Medlem af en anerkendt Sygekasse. Den er jo meget vidtrækkende, idet der regnes mangfoldige med, som ikke umiddelbart kunne vente ifølge Fattigloven at saa fri Lægehjælp, men det var jo muligt, at man endogaa vilde gaa til en saadan Grænse, men, ifølge denne Grænse vilde der jo være mange Trin, hvor man kunde vente, at en Kommune eventuelt vilde træffe Overenskomst med en Sygekasse og saa kom og sagde: De og de Kategorier af ubemidlede vilde saa fri Lægehjælp af Kommunekassen, og man kunde da ogsaa meget let tænke sig, at en Sygekasse i et saadant Sagn vilde indskrænke sig til saadanne Medlemmer, som i alleregentligste Forstand vilde være trængende. Jeg ser ikke, at vi have Interesse af ved faste Lovbestemmelser at affære saadanne fri Overenskomster mellem Sygekasser og Kommuner, og jeg spør til, at jeg tror, at en Lovs Gennemførelse som denne vilde betydelig lettes, naar man tog dette Hensyn og altsaa ikke gik videre med de bindende Bestemmelser end til dem, som følge naturlig af det Bidrag fra Statskassen, som der vil blive Tale om. — Naar der i § 14 staar,

at en Betingelse for, at en Sygekasse kan blive anerkendt, udtrykkelig er, at den skal hde fri Lægehjælp, tror jeg, at efter Fattiglovens Krafttræden vilde det ikke være hensigtsmæssigt at opretholde dette. Der maatte ifølge Sygekasseloven være Udgang til at oprette Sygekasser, der ligefrem vare baserede paa det offentlige fri Lægehjælp og indenfor de Grænser, der der kunne træffes ved Aftale og Overenskomst, som man nu vil kunne blive enig om mellem Kommunalbestyrelserne og Sygekasserne. Jeg skal udtrykkelig gøre opmærksom paa et Forhold, som jeg tror, man bliver nødt til at tage i Betragtning. Allerede er der jo mellem Landets enkelte Kommuner en saa overordentlig social og økonomisk Forstel, at det ikke vil være let at etablere ensartede Regler for dem; men en Kommune staar absolut særskilt i Modsetning til alle Landets andre Kommuner, nemlig Københavns. Jeg tror ikke, man vil kunne fastsætte Regler, som vilde kunne gøres absolut gældende paa samme Maade i København som i det øvrige Land; man vil derfor, tror jeg, være kommen udover ogsaa paa dette Punkt en stor Bønhed, naar man overlader det til en Overenskomst mellem de paagældende Sygekasser og Kommunerne, altsaa ogsaa eventuelt mellem Københavns Kommunalbestyrelse og Sygekasserne. Jeg vil derfor henstille den Betragtning, at, hvis man overhovedet mener, det er værdt at støtte Selbsthjælp ogsaa paa dette Omraade, da at gaa en Vej som den af mig antydede. Jeg tror, man der ogsaa vil komme til at ramme Princippet: Hjælp til Selbsthjælp, thi det er ikke nogen ringe Bøgt, ingen ringe Betydning, der ligger i det, at man lærer Folk at styre deres egne Sager og derved gennem skaffer dem deres personlige Selbsthjælp, en Følelse af Selbsthjælp, som dog til syvende og sidst bliver den bedste Hjælp. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det eventuelle Udvælgelse Overvejelse, om man ikke mener ad den Vej lettest at kunne komme over adskillige Bønheder, som man ellers vistnok vil komme til at strande paa. Dersom man altsaa vil lade Bestemmelsen om Kommunernes Tilskud udgaa, overladende det til den fri Overenskomst, bliver det tilbage Bidraget fra det offentlige, Statskassens Bidrag, og det bliver vel det Punkt, hvorom det gælder navnlig at opnaa en Overenskomst med den højtærede Regering. Grænsen for dette Statsbidrag, som jo selvfølgelig, naar det faste Bidrag fra Kommunerne kommer til at udgaa, maatte sættes noget højere end her foreslaet. Det vil jo blive Opgaven for Udvalget at opnaa Overensstemmelse derom.